

der foreligger fra Udvalgets Side i alt væsentligt slutter sig til Regeringens Forslag. Det høje Ting vilde jo bemærke, at hvis Udvalgets Forslag bliver vedtaget, saa bliver der ikke et Ord af Regeringsforslaget tilbage, og det er ingenlunde alene med Hensyn til den formelle Formning af Forslaget, nej, der er virkelig ogsaa paa adskillige Realitetspunkter en meget væsentlig Forskel mellem det, som Udvalget efter den ærede Ordførers Forslag for en stor Del nu foreslaar, og det, man fandt i Regeringens Udkast, og det er netop disse Punkter, hvor Udvalgets Forslag afviger fra Regeringsforslaget, der gøre, at jeg med største Glæde kan gaa med til det Forslag, der nu foreligger fra Udvalgets Side. Jeg skal nævne i Korthed, hvad det er for Forslag, den ærede Ordfører har berørt det, men jeg ønsker for mit Vedkommende at fremhæve, hvad jeg særlig lægger Vægt paa. Der er for det første det vigtige Punkt, hvad der skal angives som Kendemærke eller Kriterium for om offentlig Baatale skal finde Sted med Hensyn til Forfælder, der gaa ind under § 200 i Straffeloven, altsaa Vold, der ikke medfører Saar og Stade. Der er det lykkedes Udvalget at finde et andet Kendemærke, som baade er langt mere praktisk og staar i langt naturligere og intimere Forhold til det, det her kommer an paa, nemlig at sætte offentlig i Stedet for privat Baatale, med andre Ord i Stedet for som Regeringsforslaget foreslaar at lade den Omstændighed være afgørende, hvorvidt vedkommende har givet rimelig Anledning eller ikke, foreslaar Udvalget, at der skal siges, om Voldsgerningen har medført Forstyrrelse af den offentlige Fred eller været forbunden med Overtredelse af Politiforrifter i Forbindelse med et mere specielt Forhold, Indtrængen i andens Bolig. Det er et Kriterium, vi ligefrem har taget ud af Straffeloven, nemlig § 296, hvor der er Tale om Vold mod Gods, medens her er Tale om Vold mod Person. Og naar der er Spørgsmaal om, hvorvidt det skal være offentlig eller privat Baatale, giver det sig af sig selv, at naar en Forbrydelse har medført Forstyrrelse af den offentlige Fred eller medfører Overtredelse af Politiforanstaltninger, er det den naturlige Sag af Verden, at saa bliver det offentlig og ikke privat Baatale. Det an-

det Punkt, som jeg tillægger særlig Betydning, er, at det ved det Forslag, som vi stille som Forslag til en ny § 2, er lykkedes at forhindre det, som jeg ved Iste Behandling kaldte den Fiasko, man vilde saa, naar der var anstillet en Undersøgelse, maaste endog ogsaa anlagt Sag, og det hele endte med Afvisnings- eller Frifindelsesdom, uagtet det var givet, at tiltalte virkelig havde gjort sig skyldig i Brud paa § 200. Det er nu afværget ved § 2, idet Sagen i saa Tilfælde, hvor Sagen egentlig ikke med Rette burde anlægges som offentlig, skal have Realitetsdom, og har altsaa vedkommende gjort sig skyldig i en Voldsgerning, der er strafbar, skal han ogsaa i den offentlige Sag saa sin Straf, saaledes at den angrebne ikke behøver selv at gaa til privat Baatale paa ny. Jeg lægger dernæst megen Vægt paa, at der i disse Tilfælde ikke kan blive Tale om Afgørelse i Mindelighed ved, at den tiltalte eller den sigtede tilbyder at erlægge en Bøde eller slipper med en Advarsel. Men hvad jeg navnlig er glad over, er, at de Paragraffer, som hjemle Retten til at anvende Tvangsarbejde i Stedet for Fængsel eller Bøder, gives der Domstolene en Anvisning, som netop rammer det, som skulde rammes, nemlig de egentlige Vølleforbrydelser, og jeg tror, at det er lykkedes Udvalget, og jeg tør sige, at den ærede Ordfører har vist Fortjenesten af det, at finde et meget prægnant Udtryk derfor, idet det foreslaas, at der skal tages Hensyn til, om Handlingen vidner om Tilbøjelighed til raa og voldsom Fremfærd, det vil sige, at Tvangsarbejdsstraffen i Reglen kun anvendes, naar Handlingen vidner om Tilbøjelighed til saadan Fremfærd. Og naaar der saa spørges om, i hvilken Udstrækning Tvangsarbejdet skal anvendes, om hvor mange Maanedes det skal være, fremhæves der et andet karakteristisk Moment, nemlig det, om Volden har været udøvet af flere i Forening. Der tror jeg ganske vist, vi ramme det, som er den almindelige Retsfølelse, og som vistnok ogsaa var den ærede Justitsministers Mening, med Lovforslaget. Dernæst er jeg, som de to foregaaende Talere, meget glad over, at der er givet Lejlighed til for et Nøgtdagsudvalg at udtale sig om Nødværgespørgsmaalet. Jeg er fuldstændig enig i, at Nødværgen bør uden stor Risiko og effektivt kunne anvendes navn-